

[H. C. Toft.]

Der er fra samtlige ordføreres side givet udtryk for, at der er store personalemæssige hensyn at tage, og det er jeg fuldt ud enig i. Det, der her behandles, er jo ikke et lovforslag, det er et forslag til folketingsbeslutning, der opfordrer regeringen til at tage initiativer på de nævnte områder; og hvis regeringen agter at tage disse initiativer, er det de pågældende ressortministres opgave at forhandle med personalet for at finde frem til fornuftige løsninger. Selvfølgelig skal en udflytning ikke ske over hals og hoved, således at man ikke kan nå at finde frem til rimelige og fornuftige løsninger på de pågældendes problemer.

Jeg vil derfor gerne sige, at vi har den opfattelse, at vil man medvirke til at fremme egnsudviklingen, så er det ikke tilstrækkeligt, at man gennem egnsudviklingsloven fremmer industriel udvikling; så må man også fra det offentliges side vise sin vilje og evne til at placere offentlige institutioner i egnsudviklingsområder, når saglige grunde ikke taler derimod. Dermed styrker man disse egne, og det er der behov for.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg vil gerne til fru Nathalie Lind og andre af ordførerne, som har talt om de personalemæssige problemer, sige, at det er vel naturligt og forståeligt, at der ved en udflytning af en eksisterende statsinstitution opstår en række problemer, som vedrører det ansatte personale. Det er rimeligt og forståeligt, at der er betænkeligheder, ud fra forskellig synspunkter, ved at skulle acceptere en sådan flytning fra ét område til et andet, og det må naturligt være en opgave at prøve på at overvinde disse betænkeligheder, ligesom det må være en opgave at prøve på at gøre vilkårene for det personale, der bliver inviteret til at flytte med, så rimelige som muligt. Dét tror jeg ikke der vil være nogen uoverensstemmelse. Her bygger regeringen på de dårlige erfaringer, den tidligere regering gjorde, og vi vil derfor naturligvis i fremtidige tilfælde tage for-

nøden forhandling med personaleorganisationerne og personalet op, således at man kan undgå de gnidninger, som et par tidligere udflytninger gav anledning til.

Der er ellers, forstår jeg, ikke store afvigelser i synspunkterne. Hr. Svend Haugaard og hr. H. C. Toft var ikke enige i de betragtninger, jeg havde gjort gældende vedrørende den selvforstærkende virkning af at udflytte institutioner til egnsudviklingsområder. Jeg ville tro, at især udflytning af uddannelsesinstitutioner vil have en betydning, og jeg vil også finde det meget naturligt, at vore uddannelsesinstitutioner spredes ud over landet. Det er givet, at det for de unge i de pågældende områder vil give øgede muligheder for rent praktisk at få andel i den mellemuddannelse og videregående uddannelse, der er tale om, og jeg tror, at den afledte virkning heraf for det erhvervsliv, der allerede måtte findes på området eller i regionen, vil kunne være af værdi. Men jeg tror ikke, man skal regne med, at i et udpræget egnsudviklingsområde vil det, at man placerer en eller anden offentlig institution dér, give anledning til, at man sætter en eller anden industriel udvikling i gang. Dét må jeg være tilbøjelig til at give hr. Poul Dam ret: der er alt for megen romantik i dette, og erfaringerne har altså vist, at man vel skal tilstræbe en udflytning, men man skal gøre det med åbne øjne over for, hvad resultaterne af en sådan udflytning vil blive.

Jeg er enig med hr. Poul Dam i, at der naturligvis skal foretages en samlet økonomisk vurdering, før man beslutter sig til en udflytning. Derimod deler jeg ikke helt hr. Poul Dams historiske interesser, når han taler om, at udflytningen var udmærket i Christian V's tid, og jeg forstår oven i købet i Frederik VI's tid og måske endda — hvis vi nu i stedet for at gå fremad i tidsfølgen går yderligere tilbage — lidt tidligere havde været udmærket — jeg tror, vi endte helt nede i Absalons tid. For at bruge et nydeligt dansk ord: jeg værdsætter naturligvis i høj grad hr. Poul Dams historiske interesser, men jeg tror nu, det er mere værdi-